

Zwolle, 2021. december 12.

Advent harmadi vasárnapja

Jak 5,7-11

Kedves Testvéreim!

Amikor egy erős embert képzelünk el, akkor leginkább izmost karokat, vastag, erős lábakat, dagadó mellkast, széles vállakat látunk magunk előtt. Ilyen felépítésű embereket lehet látni a sportközvetítések során vagy az olimpiáról beszámolót nyújtó újságok fényképein. Az igazán erős embereknek azonban nem is a bicepszét kellene lefényképezni, hanem testük igazi hajtóerejéről, a szívükről készül röntgenfelvételt kellene mutogatni. Hiszen testük szabad szemmel látható erejét és a hosszú küzdelem utáni sikert ez a kicsi és szabad szemmel nem látható, folyton dobogó testrész adja.

Jakab apostol levelét meggyengül, szétszórt, üldözött keresztyéneknek írja. Jakab keresztyéneit üldözték a világi hatalmasságok és a gazdasági élet előkelőségei is. Azt mondja róluk az apostol: *Vajon nem a gazdagok hatalmaskodnak-e rajtatok, nem ők hurcolnak-e titeket a törvény elé?* Szemet szúrtak tehát az akkori világ előkelőségeinek. Ezek kívül a betegség is sok fájdalmat és gyászt hozott közéjük. Külső és belső bajok gyengítették őket. Nem

voltak könnyű helyzetben. Olyannyira nem, hogy később magát Jakab apostolt is megölték egy nagyobb vérengzés közepette. A keresztyének Jakab korában nagyon kemény próbatételeket álltak ki hitükért.

A baj nem járt egyedül. A szenvedéssel, a testi gyengeséggel együtt járt az elkeseredés és a csüggedés. A lelki gyengeség pedig a hit meggyengülésével, vagy elvesztésével járt együtt. Nemrég olvastam egy idős asszonyról, aki rendszeres templomba járó volt a háború előtt. A háború idején átélt atrocitások azonban megváltoztatták őt. Onnantól kezdve az asszony nem imádkozott és nem járt templomba. Az átélt szenvedés pontosan az ember hitét kezdi ki. Földrengésben, háborúban de csak egy családi konfliktusban is nehezebben tudnak az emberek imádkozni, Istenhez fordulni. Mi is érezzük, hogy nehezebben megy az imádság, amikor harcokban élünk, vagy betegek vagyunk, akkor a hitünk is megfogyatkozik.

Jakab apostol próbáknak kitett lelkeknek ajánl gyógyszert. Ez a gyógyszer nem más mint a türelem, vagy ahogy a régi fordítás mondja: hosszútűrés. Kétszer is mondja nekik: *legyetek türelmesek.* Nehezen lehet lefordítani az itt szereplő görög szót. Szó szerint

hosszútűrésre inti őket. Vagyis arról beszél, hogy szenvedésben, a próbatételben hosszan kell megmaradniuk. Rendkívül józanul beszél hozzájuk Jakab. Arról beszél, hogy a szenvedés nem múlik el hamar. A betegségben hosszan kell helyt állniuk. Belső vitáikkal, konfliktusaikkal hosszú távon kell számolniuk.

A türelem ugyanakkor azért jobb a tűréssel szemben, mert egy megfontolt szándékot feltételez. Aki türelmes az vár valamit, azt reméli, hogy változás áll be helyzetében. Ezt a változást akarja kivárni. A türelmes ember nem az az ember aki belenyugszik helyzetébe, hanem az az ember, aki tudja, hogy célja eléréséig várnia kell még. A türelmes ember várja a megfelelő időt. A türelmes ember erősen bízik abban, hogy Isten véget vet a szenvedésnek, megjutalmazza a hűséget és megállítja a gonoszsgot. De azt is tudja, hogy ezt nem az ő ereje, sietsége, teljesítménye fogja eredményezni, hanem Isten irgalma. A türelmes ember várja, hogy Isten irgalma rendezze ennek a világnak a sorsát.

Jakab apostol első példáját a természetből veszi. A földműves ember csakis türelmes ember lehet. A földműves ember tudja, hogy a

termés túlnyomó részben azon múlik, hogy lesz-e eső, kedvező lesz-e az időjárás. A korai és a kései esőről beszél itt Jakab. Izraelben október közepén kezdődik az esős évszak és április első felében ér véget. Ősszel az eső megáztatja a teljesen kiszáradt földet. Ennek az esőnek köszönhetően lehet szántani, majd vetni. Áprilisban esik le az utolsó eső, ami még pont elég ahhoz, hogy a fejlődő gabonaszemeket nedvességgel lássa el. Utána ismét jön a száraz időszak. E két pont között kell leesnie a legtöbb esőnek. Ha nem ekkor esik az eső, akkor az a nem járul hozzá a gyümölcssterméshez. Ha pedig nem esik a várt időben, akkor elszáradnak a növények. A földműves kivárja azt a pillanatot, amikor az ég megadja áldását. Nekünk is így kell kivárni azt a pillanatot, amikor Isten ránk hullatja áldásesőjét. Hosszan kell túrnunk a mennyei segítség megérkeztéig. Isten idejében elküldi hozzád a segítőt, bajodra az orvosságot, szenvedésedre a gyógyírt, de ezt türelmesen ki kell várnod.

Jakab apostol ezért arra szólítja fel a hívőket, hogy erősítsék meg a szívüket. Vagyis a próbatételek közepette törődjenek azzal, hogy szívük ne legyen csüggedt, ne vigye őket káromlásra, meggondolatlanságba, viszálykodásba, hanem legyen erejük kivárni Isten szabadítását. A váráshoz, a kitartáshoz egy belső erőre van szükségünk, amely képes tetteinket, szavainkat, mindennapi

megnyilvánulásainkat nyugalommal, békességgel elárasztani. A szív belső ereje kell ahhoz, hogy el tudjuk viselni a ránk nehezedő próbatételeket.

Két dolgot említ az apostol. Először azt, hogy ne sóhajtozzunk egymás ellen. Másodszor, hogy merítsünk erőt azok példájából, akik mindvégig hűségesek maradtak. Vagyis ne panaszkodjunk testvéreink miatt, hanem tekintsünk azokra, akik már megharcolták harcaikat és Isten megjutalmazta őket. Úgyis mondhatnánk, hogy ne az emberekben lévő rosszal, hanem a bennük felragyogó szeretettel foglalkozzunk.

Fontos, hogy itt Jakab a panaszkodás ellen beszél. Konkrétan az egymás ellen való sóhajtozás, kritizálás, rossz tulajdonságok, hibák felemlegetésétől óv. Vagyis arra szólítja az egyik keresztyént, hogy ne a másik keresztyén hibáinak ismételtetésével töltse idejét. Az ilyen panaszkodások ugyanis nem erősítik, hanem inkább elgyengítik a szívet. Sok keresztyénnek van panasza a másik ellen. Könnyen tudjuk kritizálni a másik templomba járókat. Nagyon hamar tudunk felhozni sérelmeket a múltból, vagy hosszasan tudunk mások hibáiról beszélni. Az ilyen sóhajtozások azonban csak elcsüggesztik a panaszkodót. A folyton mások ellen beszélő hamar

egy keserű világban találja magát, hiszen rajta kívül senki sem jó ebben a világban. Ez pedig a hitet nem erősíti.

Jakab arra figyelmeztet, hogy amikor a másik ellen panaszkodsz, akkor rövidlátóvá is válsz. Elfelejtetted, hogy a bíró az ajtó előtt áll. Aki megítéli a testvéred bűneit és a te bűneidet hamar eljön. Ezért neked nem a másik ember hibáival kell foglalkoznod, hanem sajátjaidra kell a megbocsátást kérni. Amikor ítélsz, a másikat káromlod, akkor saját magadhoz ragadsz olyan jogot, amit Isten magának tart meg. Amikor testvéredet szidalmazod, azt mondod, hogy nincs időd kivárni, hogy Isten jobb útra térítse, vagy Isten megállítsa. Pedig a bíró az ajtó előtt van. Közel van a testvéredhez is és hozzád is. Ezért ne panaszkodással, a másik méricskélésével töltsd az idődet. Amikor panaszkodsz, saját életedet keserítetted meg.

Isten igéje inkább arra figyelmeztet, hogy azt vedd észre, ami becses, példás a másokban. Olyan emberek felé fordítsd a tekintetedet, akik már megfutották a földi pályájukat, és győzelmet arattak. Hozzájuk hasonlítsd megadat és tőlük végy példát. A sportolók órákon keresztül nézik a nagy elődök mozdulatait, hogy eltanulják és alkalmazzák azokat. Türelemben is kaptunk már

néhány leckét. A próféták Isten emberei voltak istentelen korokban. Isten útját mutatták meg a népnek. De a nép nem hallgatott rájuk. Jeremiást például többször megverik, bebörtönözik, emésztőgödörbe dobják, megbilincselik. De ami a legrosszabb, hogy soha nem hallgatnak rá. Azt mondják neki, hogy hazaáruló, idegenek pénzéért prófétál, nem tiszteli a vallást. Ezékielt bezárják a házba, keményen ellene szegülnek. Mindenben az ellenkezőjét teszik annak, amit a próféta mond nekik. És mégis, mit tesznek ezek a próféták? Várnak. Várják, hogy Isten a csapások közepette meggyógyítsa a nép bűnös szívét. Várják, hogy a gazdagok visszaadják, amit elloptak. Várják, hogy a királyok abba hagyják a bálványimádást. És ebben a várásukban van a legnagyobb erejük. Helyükön maradnak a börtönben, a veszélyek között, mert Isten megjelenését várják, ami megváltoztatja a világot.

Hiba van elég. Bennem, benned, mindannyiunkban. Ezekhez akarsz ragaszkodni? Vagy esetleg kész vagy-e megerősíteni szívedet a próféták hitével, Jób szenvedéseiben tanúsított kitartásával. Nézz inkább Pálra, akit megköveztek, megverték, börtönbe zártak, ráadásul saját gyülekezetei is lefitymálták. Ez a Pál azonban mindvégig kitartott. Sebeit meggyógyította. Ellenségeivel szembeszállt. Gyülekezeteit a jóra intette. Ez a Pál győzött.

Örömmel viseli a koronát, ami a mennyben elkészítettetted neki. Nézzetek Jóbra, aki családját elveszítette, testét fekélyek borították, korábbi barátai csak kárára voltak. De végül Isten mellé állt, és sokszorosát kapta vissza annak, amit elveszített. De nézzetek a hitükért meghaltakra, vagy a hitben elhunyt, a világ előtt ismeretlen szentekre. (Lajos bácsi a vonaton) Az ő példájuk erősíti a szívet. Ők végig hűek maradtak. Volt idejük kivárni, amíg a gyümölcs beérik. Erősítsétek a szíveteket!

A hosszútűrés nem lemondásból, hanem erős hitből fakad. A másik ember kritizálgatása pedig éppen a hit gyengeségéből, az erő hiányából. Legyünk hosszútűrések, legyünk türelmesek felebarátainkkal, világunkkal szemben. Mert ha így teszünk, meglátjuk még a gyümölcstermést Isten kegyelme folytán.